

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2014 o k t ó b e r h ó b a n Lk. 9, 62.):

„Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! A szeptemberi életigében megpróbáltuk végiggondolni azt a módot, hogy az életforma vezetésünkben hogyan kell és lehet bizonyos dolgokat elhanyagolni, frusztrálni. Nagy élet-művészet, bizonyos dolgokat úgy „hanyagolni”, hogy egyszerűen elengedjük, lemondunk róla. Ez annyi, mint szélnek eresztani. Tesszük ezt elsősorban a rosszal, legyen az akár gondolat, szó, vagy tette irányuló gonosz sugallat. Azután tovább menve, olykor és sokszor a kisebb jót is meg kell tanulni elveszíteni, a nagyobb jó kedvéért. A vizet is előbb ki kell önteni a pohárból, hogy színbort lehessen bele tölteni. Krisztus követésében a kulcsszó a LEMONDÁS. Jézus szava eléggé világos: *„aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.”* (Lk.14,33) Beszéltünk arról is, hogy luxus-életvitel nem illik Krisztus tanítványához, inkább keresni kell a lehető legegyszerűbb életformát. S aztán nem szabad menet közben a részletekbe végleg beleragadni. A célt kell tekintenünk: Le sem szabad vennünk róla a szemünket. Azután meg kell megszabadulunk sok felesleges terhünktől, tehát azoktól a dolgoktól, melyek nem olyan okvetlenül fontosak. Az egész életnek ez egy szent semmibevétele, s könnyedséget eredményez. De vigyázni kell arra, hogy ezt ne értsük rosszul. A jó megértés eligazító fényét az Evangélium adja, melyben Jézus meghirdeti Isten Országát, a természetfölötti életcél, vagyis az örök élet jutalmát. Sőt magát Jézust sem szabad emberi szemmel tekintenünk, ahogy Pál apostol mondja: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szájalomra méltóbbak vagyunk.”* (I.Kor. 15, 19.) Az Ő országa, de még a gondolatai is nem innét valók. Az ateizmus, materializmus bizony csak tompított fény (a világnézetben), de Jézus Krisztus evangéliuma reflektorfény az autópályán, az életpályán. – Más hasonlattal élve: A vakond belefúrja magát a földbe, de a sas , csak madártávlatból tekint alá, s minden ragadványon és mocsáron nagy ívben átrepül. A mostani életige is ebből – a gondolati örökségből fakad. Fontos, hogy előre tekintsünk, előre nézzünk, túl a látóhatáron, a horizonton. Nem az a fontos, ami van, hanem ami lesz! . Ezért mondja az ige is: *„Aki kezét az eke szarvára teszi és hátratekint, nem méltó hozzám.”*(Lk.9,62.) Az Úr Jézus, aki a magasságokból való, hiszen az Atyától jött, ezt a messzeségbe fűrődő tekintetet hozza ma elénk ajándékba. Ha ránézünk egy Krisztust ábrázoló portréra, képzőművészeti remekműre, akkor arcvonásait meghatározza és uralja egy bátor, s győzedelmes tekintet. Ez egyúttal Krisztusnak a gondolkodásmódját is kifejezi. Az élet egy vállalkozás. A legnagyobb vállalkozás szeretetben élni, s Krisztus ezt a szeretetre rendelt életet úgy éli meg, mint egy kalandot. Ő a legnagyobb Vállalkozó. Bármi is jön, érkezik hozzá a jövőben, Ő a tiszta ember föl vállalja azt, és szeretetben leragálja. Ezért nincs szükség a jelenvaló élet nyomorúságaiba leragadt, üres tekintetekre! Ezek napjainkat, /épp úgy, mint életünket/ eltékozzolják, felmorzsolják és ellaposítják. Ezek a pangások mélyen emberi méltóságunk alatt vannak. Csak elvesztegetjük a napot és nem tudjuk megmondani, mit is akartunk tenni, elintézni, elérni sőt, hogy minek is élünk. Ahogy a példabeszédbeli gazda megkérdezte az ilyenektől: *„Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?”* (Mt.20,6) A hátratekintés ugyanis – leragadás; a leragadás pedig - hátratekintés. Egyik rosszabb, mint a másik.

Téma : **Egy olyan lelki állapot (hit) elnyerése, mely áthatol az egeken.** Jobb megértés kedvéért: Természetfeletti látásmódra kell eljutnom. Ehhez úgy jutok hozzá, hogy kérem Istent, adja meg nekem kegyelmi ajándékban. A kegyelemmel azután közre is kell működnöm, hogy hatékony húzóerővé váljon, ahogy az ekét húzza az ökör, vagy a ló. - Persze kérdés: Az örök élet vonzóerejével vajon át tudom-e lépni a pillanat varázsát? Jelen életem a pillanatok sorozata, de van-e erőm ahhoz, hogy ne ragasszon le azoknak kábító hatása? Legyen az akár bódítóan jó, akár velőig menően rossz?! A válasz: Nem, nem vagyok rá képes önerőmből az idegeimre zuhanó benyomások hatása alól kivonni magamat. A természetem törvényei fölé csak a Természetfeletti Lény képes fölemelni. Ő vértéz föl engem/minket olyan erővel, mint szeretett Fiát, Jézust, a mi Urunkat. Ahogy a II.Korintusi levél írja: *„Mi is gyöngék vagyunk benne, de vele együtt élünk, és ezt be is bizonyítjuk azzal az erővel, amelyet Isten ad.”* (13, 4) Isten ad erőt, hogy ne nézzünk hátra, ne ragadjunk le a jelen pillanatnál. Lót felesége hátranézett. Mondhatnók: Megigézte a bekövetkezett esemény izgalma, s ledermedt a látványtól. – A mi napjainkban is vannak olykor dermesztő látványok. Ha megtörik futásunk lendülete, mi is bizony kiakadunk, lebénulunk és egy zátonyra jutott patthelyzetre jutunk. Így elvergődhetünk naphosszat, s csak azt vesszük észre, hogy már este van. Ekkor a lelkiismeretvizsgálathoz érve

megdöbbenünk: Milyen nehéz megnyugtatóan nyugtázni az ilyen napot. De még nehezebb lesz majd nyugtáznunk életünk estéjén, felsóhajtva: „Életemnek hány eltékozolt napja volt.” Félős, hogy az ige mond ítéletet fölöttem: „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk.9, 62) Jézus azt kéri tőlünk és személyesen tőlem, hogy nézzek az elrejtett és készülőben lévő Isten Országára. Előre, nézzek bele abba a jövőképebe, melyet Ő hozott nekem. Inkább keressem és feszegetsem a tennivalókat, mely életem célja és beteljesedése felé sodor, mely a szenvedésen át vezet a dicsőségbe. Ezek a feladatok mindig nehezebbek lesznek, vagyis szeretetem próbatételeinek nívópálcája mindig magasabbra kerül. Az Úr műveli ezt, mert jósága föl akar emelni. Még a pogányok is észreveszik ezt, mondván: „Az Úr nagy dolgot művelt velük!”(Zsolt.126,2) Ez olyan, mint egy kirándulás, amikor megyünk föl egy hegyre, és a hegy kezd egyre meredekebb lenni, s azután az előrelépés lehetőségei is egyre rövidülnek, s nehezednek. De a lehetőségek mindig megvannak, hogy még tovább haladjak, egész a csúcsig. Isten a csúcs! Nem jó hátra nézni, főleg lenézni a mélybe. Könnyen tériszony érhet, s minél magasabbra jutottunk, annál nagyobb a zuhanás veszélye. A sátán is már egészen fölkapaszkodott, amikor lezuhant, ill. letaszították. A csúcsot kell mindig szem előtt tartani. Kérdés, hogy ki, mit ért csúcson (?) Van, aki az anyagi gyarapodást, van, aki a társadalmi ranglista élet, van, aki az érzékek kábulatát, de valamiképpen mindegyik, hogy „milyen hasznot fogok nyerni a mai napon”. De akadnak olyanok is, akik lelki alapon gondolkodnak. Vagyis hogy miként tudok az Istennek a tetszésében járni, s tovább jutni az erényekben, az Istenre-figyelésben, az imában, a bizalomban, a bensőségességben, a közvetlenségben, a meghittségben, az elszántságban, a türelemben, a toleranciában, az alázatban tehát mindenképpen lelki életben. Aztán az is nagyon fontos, hogy ne kéjelegjek abban, amit elértem, mert eltelhetek beképzeltséggel, önhihisséggel: - Ezt én csináltam, ezt én értem el, ez az én művem - és leragadok. Veszélyes dolog, mint az igen erős illatú virágot mélyen belélegezni. Kis adagban orvosság, dopping és bátorítás, de eltúlozva halált okozó bűn, s meghalhatok az Istennel való kapcsolatomban; megkötöz a kevélység szelleme, ördöge. Nem azt mondom, hogy a megtett útra, s az elért eredményekre ne tekintsünk vissza, de föl kell vértelnünk magunkat kellő alázattal, hogy immunosak legyünk. Így a siker, az eredmény rövid szemlélése bátorítást, vigasztalást is jelent, ami a további harchoz szükséges, ugyanakkor vigyázni kell arra, hogy vissza ne lopjuk azt, amit belefektettünk a munkába; nehogy lendületünket veszítsük és visszaessünk! Szent Pál saját lelki küzdelmét így értékeli ki: „Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban. Mi, a tökéletesek, gondolkodjunk így! Ha valamiben még másképpen gondolkodtok, Isten majd megvilágosít benneteket, de amit már elértünk, abban tartsunk ki.” (Fil.3, 14-16.) Utóvégre Istennek tesszük, amit teszünk és nem a magunk gyönyörködtetésére. Ez esetben úgy járhatunk, mint a farizeusok: „Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat.” (Mt.6, 5) Viszont a szeretet jele és szolgálata az, ha egymást megdicséjünk, látván az elért lelki eredményt. De itt is mérsékletet tanúsítsunk az egymás megdicsérésében, mert a dicséret egyedül Istent illeti meg korlátlanul, az embereket viszont csak mérsékeltén, korlátozottan.

Akció-program – Ha megtanuljuk a „szent hanyagolást” fölösleges dolgaink iránt, melyek nem okvetlenül szükségesek, s melyet a lelkiismeretvizsgálatban úgy állapítottunk meg, hogy azok nem nélkülözhetetlenek, akkor bátran tudunk előre haladni minden kolonc és teher nélkül. - A téblábolás, mint leragadás, ugyanakkor sokszor olyan lelki állapot, hogy csak este, amikor a lelkiismeretvizsgálatban végigtekintjük a napunkat, látjuk, és vesszük észre, hogy elvesztegettük a napot.

Tanúságtétel. - A gyóntatás, főleg az életgyóntatás számomra mindig nagy élményt jelent. Valóságos műhelymunkát. Bejön a gyónó, arcán szorongással, s látom rajta azt a lehelet-vékony, de valóságos nyugtalanságot, zavarodottságot, mondhatnám: Öskáoszt, amit rátestált a hétköznapi élet terhe. –Mindig izgalommal kérdezek rá az Úrra: Uram, Tudok majd én itt valamit tenni, méghozzá egy jó irányú elmozdulást? Mindig érzem az „igen” választ. - A gyónó közben elkezd...én pedig csak feszülten, odafigyelve hallgatom és hallgatom, de úgy érzem, a Lélek egyre csak súgja: Ez kelletnél jobban vádolja magát, mint kellene, segíts rajta! Nem sokat gondolkodom, egyszerűen szólok rövid vezényszavakkal. Csak utólag veszem észre, mennyire belétalál ez a néhány – látszólag nyílvesszőként röpködő szó. –Állítom - Pilátussal együtt – én ártatlan vagyok abban, ami ezután jön: De a szó nyílhegye pontosan eltalálja a kellő idegvégződést - hogy képletesen fejezzem ki magamat. S azt látom, hogy egyik esetben kitör rajta a sírás, másikon esetleg egy tündöklő, ragyogó arc jelenik meg és bizony nem úgy mennek el, ahogy jöttek. Legtöbbször ezt kérdezem Uramtól: Ezt hogy’ csináltad? Olykor maga a gyónó is felujjong: Most olyan jól érzem magam? De jó tudni: Ebben a műhelyben és műhely-munkában a Mester dolgozik!

Igei ima. - Uram, Jézus Krisztus! Néha megható pillanatokat adsz nekünk ajándékba, hogy felismerjük Téged. Tégy nyitottá minket gyógyító és vigasztaló jelenléted felismeréséhez. Ámen.